

הנדבנים

מאת : יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך ז', עמ' 165-164
תרגום : אורי אורלב

- בהפירי את נדיבותך, אדוני, ואת דאגתך לטובת הצבור...
- טוב, טוב, במה העננו?
- אני מבקש להמליץ לפני כבודו הנדיב רחב הלב...
- אדוני, אנשי מעשה לא אוהבים נאומים ארוכים.
- אם כן, אציג את העננו בקצור : צעיר בן עשרים וחמש, מכשר באפן יוצא מן הפלל, חרוץ כנמלה, אין לו אמצעים כדי לנסע לחוץ לארץ כדי...
- אם אמנם זה כך אתה יכול לסמוך על עזרתני. אני מבטיח. אינני מתחייב לדברים גדולים, אך אאפשר לו תנאים להשתלם. מה התחום שלו? ציור, פסול?
- לא, אדוני, הוא רופא. לפני שנתים...
- אה! רופא? נוי, אתה מבין, זה כבר עננו אחר. לא, כאן אני... חשבתני...

*

- אדוני, אני בא אליך בתחושת גאווה רבה. היילד הקטן, הלא מרשים והביישן הזה הנו ילד פלא.
- כן, בבקשה... מעננו מאוד... בוא הנה, מה שמד? מתוך הכרותי עם מי שהציג אותך אני יודע שאינו מפגז מלים לרוח.
- יבוא יום והוא יהיה גאוננו.
- על מה, על מה הוא? פסנתר, כנור?
- לא, היילד הזה, שלא לדבר על כך שלמד לבד לקרא, לכתב וחשבון, ללא שום ידע בסיסי, בנה בעצמו מתוך אינטואיציה מנוע קיטור... הנה העבודה שלו; בבקשה, תראה אדוני.
- אה! זאת אומרת כאלו טכנאי, מה? המממ, אני לא מבין בזה, אדוני. אולי תוכל...

*

- אדוני הנשיא. אני יודע שהרבה יותר פרודוקטיבי פאשר החברה מגישה את עזרתה לאנשים צעירים, בכל זאת, לפעמים צריך לסטות מהעקרון הזה.
- אה, בנדאי אתה מביא לפני מקרה של עובד מתש, גווע ברעב והיית רוצה להבטיח לו את ימי זקנתו.
- כן, אדוני, זאת עובדת.
- על אחת כמה וכמה. מי זאת? זמרת, שחקנית, סופרת?
- לא, כבוד הנשיא, מורה.
- עוד יותר טוב: של מי? אולי של מוניושקו?
- לא, מורה רגילה של בתי ספר עממיים ומקצועיים.
- אוו! ממש הכנסת לי. היית צריך לפנות לתכנית ההלואה וחסכון או למשרד... הרי יש להן משהו בזה, מפני שאני...

*

- כל אימת שאני נזכר בשלשת הבקורים האלה, אני מתפלא... זה הכל.

